

La revista 'Saó' rebrà el desé Premi Vicent Ventura

La revista *Saó* rebrà el X Premi Vicent Ventura. Així ho ha decidit per unanimitat la comissió organitzadora del premi, que integren representants de les universitats de València i Jaume I; els sindicats STEPV, CCOO, UGT i Unió de Llauradors i Ramaders; així com la Unió de Periodistes Valencians.

REDACCIÓ

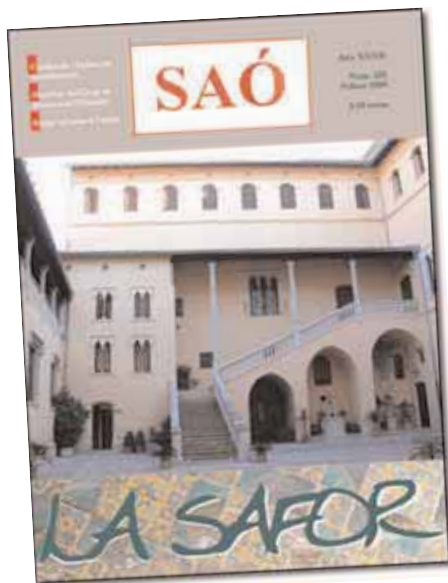
El premi anual en memòria i homenatge al periodista Vicent Ventura s'atorga a una persona o col·lectiu que s'haja distingit per la seua trajectòria cívica, democràtica i de compromís amb el País Valencià. El lliurament del guardó (una escultura d'Andreu Alfaro) està programat per al divendres 24 d'abril en el transcurs d'un sopar a la ciutat de València.

En la comissió que atorga aquest reconeixement anual, coordinada per l'escriptor Alfons Cervera, s'integren persones que van conèixer Vicent Ventura, com ara Ramon Lapiedra, Àngel Llàcer, Doro Balaguer, Vicent Pitarch, Francesc Pérez Moragón, Josep Iborra, Anna Aguilar o Josep Richard. La comissió ha valorat la tasca de propagació de la cultura i la llengua que es realitza des de la revista *Saó*. També ha destacat la supervivència de la publicació enmig d'un ambient poc propici tant pel context social general com per l'actitud de la jerarquia eclesiàstica oficial. En les darreres setmanes lectors i amics de la revista han iniciat una campanya

de suport a la publicació, que ha vist reduïdes les subscripcions d'organismes oficials i la publicitat institucional.

Saó és una revista d'aparició mensual fundada el 1976 a València, dirigida actualment per Vicent M. Cardona i Emili J. Marín. Fou una de les primeres revistes editades en valencià després de la mort de Franco. La seua inspiració és cristiana, basada en el Concili Vaticà II, i tracta temes d'actualitat, culturals, socials i religiosos.

Després de rebre la notícia sobre la retirada de suport institucional, els promotors de *Saó* van iniciar una campanya de suport. En un dels textos que s'han fet circulars es llig: "La nostra benivolguda Conselleria de Cultura no ha respectat les canes i, sobtadament, ha anul·lat tots els contractes que mantenia amb la revista (principalment, els exemplars que rebien centres d'ensenyament i biblioteques). No podem amagar que aquest colp ha fet perillar el nostre futur, fins al punt de plantejar-nos el tancament de la publicació periòdica més antiga del nostre País. Afortunadament, hem pogut salvar, de moment, la si-

Vicent Ventura. Dalt, portada de *Saó*.

tuació. Estem convençuts que, ara més que mai, és necessària la presència de *Saó* en les nostres terres".

Fins ara han estat guardonats amb el Premi Vicent Ventura personalitats i institucions com Josep Lluís Bauset, Ferran Sanchis Cardona, la Societat Coral El Micalet i Frederic Jordà, Escola Valenciana, el Col·legi Públic Censal de Castelló, Manuel Safont, Trini Simó, Enric Tàrraga, Bernat Capó i Francesc de Paula Burguera.

Vicent Ventura va morir el 24 de desembre del 1998 als setanta-quatre anys. Havia nascut a Castelló de la Pla-

na i va cofundar el Partit Socialista del País Valencià i el sindicat CCOO del País Valencià. Socialista i nacionalista, va participar el 1962 en una reunió de demòcrates a Munic, que li va costar l'exili i el confinament. En tornar a València va veure les portes tancades per a exercir el seu treball de periodista i va fundar una empresa de publicitat. La premsa local el va evitar, però no així alguns mitjans catalans, on va poder escriure regularment. Un dels temes recurrents de Ventura en els seus articles fou l'europeisme, un tema rar en la premsa franquista dels anys seixanta. El 1995 Ventura va rebre la Medalla de la Universitat de València, en un acte solemne celebrat al Paraním de la Nau. La institució acadèmica ha editat un recull d'articles de Ventura amb el títol *Un home de combat*.

Premiada una tesi sobre volatilitat del mercat financer

REDACCIÓ

Una tesi llegida a la Universitat de València sobre la volatilitat en els mercats financers ha guanyat el premi que atorga la Fundació Uceif (patrocinada per la Universitat de Cantàbria i el grup Santander). L'autora de la tesi és Helena Chulià, dirigida pel professor Hipòlit Torró, del Departament d'Economia Financera i Actuarial. El treball s'emmarcava dins del programa de doctorat interuniversitari en Finances Quantitatives (www.finanzascuantitativas.es), en el qual participen la Universitat de València, la Universitat del País Basc, la Universitat Complutense de Madrid i la Universitat de Castella-la Manxa. L'import de premi, al qual poden concórrer aspirants de qualsevol universitat iberoamericana, és de 6.000 euros.

La tesi premiada porta com a títol *Volatility in financial markets: asymmetries, spillovers and trading rules (Volatilitat en els mercats financers: asimetries, transmissió i estratègies de negociació)*. La investigació analitza principalment la transmissió de volatilitat entre diversos mercats financers i classes d'actius, tant en períodes de crisi com de relativa calma. També estudia el disseny d'estratègies de negociació derivades de la transmissió de volatilitat en els mercats financers. Finalment, analitza l'efecte de la política monetària en la volatilitat. Aquestes qüestions són de màxima actualitat per la crisi, on la volatilitat dels mercats financers s'ha disparat.

OPINIÓ | LA FINESTRA DE LA IGUALTAT

Els estudis de gènere en els plans d'estudi

Les dones universitàries compromeses amb la reivindicació dels drets de les dones es troben en l'actualitat davant la necessitat de gestionar una situació que, des d'un punt de vista històric, cal qualificar de privilegiada: reclamar el compliment de les lleis quant a la incorporació dels estudis de les dones i de gènere en els nous plans d'estudi. El feminisme institucional expressat en les lleis (Llei orgànica de mesures de protecció integral contra la violència de gènere, Llei orgànica d'igualtat efectiva entre dones i homes i Reial Decret 1397/2007 que desenvolupa la LOU) ha integrat, de manera coherent, el feminisme acadèmic. Aquest té una trajectòria de diverses dècades i un reconeixement, en les principals universitats del món occidental, que el situa en igualtat amb la resta de disciplines acadèmiques. La dinàmica a nivell estatal, a través de la qual s'han anat elaborant els nous plans d'estudi,

no ha propiciat una incorporació sistemàtica dels estudis de gènere, però moltes dones de la universitat espanyola ens hem sentit implicades a l'hora de reivindicar l'aplicació de les lleis i del sentit comú. No podem deixar de percebre la nostra responsabilitat com un privilegi quan pensem en tants esforços de tantes dones que han dedicat bona part de la seua vida als estudis de les dones i de gènere, per a dotar de sentit la seua vida personal i professional, i per a satisfer les injustificables llacunes que anaven trobant en les seues respectives especialitats. Una societat que s'autodefeneix com a "societat del coneixement" no pot legítimament ignorar l'aportació dels estudis de gènere.

El Consell de Govern de la Universitat de València, en la seua sessió del passat 29 de gener, va aprovar la incorporació a tots els plans d'estudi d'una clàusula que permeta

als estudiants d'aquesta universitat cursar una matèria transversal sobre igualtat i validar-la per qualsevol optativa del pla d'estudis de la titulació en la qual estiguen matriculats. Aquest acord, que constitueix sens dubte un avanç en la bona direcció, podria qualificar-se com el màxim dels mínims. Màxim, perquè afecta totes les titulacions i no fa ús de les esclatxes que suggereix la llei per a eludir el seu compliment universal, mínim perquè (a) es parla d'igualtat, no específicament d'estudis de gènere, i (b) perquè no s'ha implantat com a obligatòria en totes les titulacions. Volem aclarir per què aquests dos aspectes ens fan parlar de mínims:

—a) Parlar d'igualtat sense més pressuposa l'acceptació d'un model objectivament vàlid extensible a totes les persones en totes les situacions. Les dones porten molt de temps intentant definir uns models de ciutadania i naturalesa humana integradors. D'altra banda, les dones no constitueixen un col·lectiu oprimat, sinó que representen un poc més de la meitat de la humanitat, que ha evolucionat de manera que les seues estructures de parentiu, socioeconòmiques i polítiques, han estat condicionades per una articulació injusta de les relacions de gènere.

Aquesta desigualtat estructural i transversal es conjuga amb un altre tipus de discriminacions per raons de raça, classe, etc., el seu impacte va més enllà d'allò social, econòmic i polític; afecta el simbòlic, els nostres esquemes conceptuals i, per tant, el nostre coneixement. Aquesta és la raó que justifica la introducció dels estudis de les dones i de gènere en els plans d'estudi. No es tracta de proporcionar una educació cívica, que ha de ser un objectiu dels estadis previs de l'ensenyament obligatori; del que es tracta, en part, és de recuperar la memòria històrica de les dones i fer visibles les que han estat ignorades per la història. Però sobretot es tracta de mostrar les implicacions epistemològiques del pensament androcèntric, en totes les disciplines.

—b) El fet que una matèria en estudis de les dones no s'haja inclòs com a obligatòria pot resoldre's si en el futur s'exigeix que tots els suplementals al diploma incloguen una formació en matèria de gènere. Queda molt per fer, però hem iniciat un camí que no té tornada enrere.

Dora Sánchez. Institut Universitari d'Estudis de la Dona